

Tatueringar.

Min mamma har alltid sagt att det bara är dåliga kvinnor som tatuerar sig. Det vet hon för det sa alltid min mormor. Min mamma vet det för att hon arbetade inom vården. Jag fick aldrig klarhet i vad en dålig kvinna var för något, men dåliga kvinnor bar tatueringar det var allt jag behövde veta. Givetvis var jag tvungen att undersöka denna haltande hypotes hon bestämt hävdade var gång någon av hennes väninnor ville ha tatuering och bad min mamma om smakråd. Min mamma var konstnär och kunde rita och måla och om man ändå skulle prägla sin kropp tyckte mammas väninnor att hon kunde rita upp en bild som de kunde använda. Min mamma vägrade. Det var en principalsak, dåliga kvinnor har tatueringar och hennes väninnor var alltså halv dåliga som ens funderade på att skaffa en. För mig var tatueringar det enda jag kunde komma på som skulle påverka min mamma, det enda sättet jag skulle kunna få henne ur balans, det fick oanade konsekvenser. Jag gjorde som jag alltid har gjort, ställde upp teorier och förklaringar, undersökte varför människor tatuerade sig. De flesta såg det som en symbol, många som en manlighetsritual, det berodde helt enkelt på var i världen man sökte efter tatueringarnas kunskap och dess betydelse. Det var en markering, en status symbol, en berättelse, det fanns lika många anledningar som människor. Jag förstod att allt eftersom jag undersökt den fakta som fanns att vi påverkades av det som tidigare varit, som vanligt påverkades vi av historien. Det var nästan bara i Europa som det ansågs vara dåligt att vara tatuerad. Det var efter att vi fick kristendomen som religion som denna dålighetsstämpel kom till.

Det var endast sjömän och kriminella som bar tatueringar på den tiden. Längre bak i historien, när James Cook reste världen runt upptäcktes den form av tatueringar som var rituell. Den spreds med sjömän vidare till våra medvetanden. Ordet Tatuering är en förlängning av ordet tattoo från Polynesien. Jag försökte att komma fram till varför denna form av ritual blivit så illa tilltygad av vår trosuppfattning. Jag fick många förklaringar men ingen teori höll i längden. När det handlade om tattoo eller tattoo var det en ritual som bekräftade att man var vuxen. Både män och kvinnor utförde denna smärtsamma behandling av sina kroppar. Man slog in tillspetsade benflisor formade som små nålliknande kammar doppade i bläck under huden och skapade olika mönster för olika positioner i byn. Det fanns också en form av tatuering där man slog in spetsade flisor av trä in under huden och höll dessa sår öppna tills det bildades en ärrvävnad som gjoder att skinnet liknade krokodilskinn. Den ritualen kostade människor liv, smärtan måste ha varit outhärdlig eftersom de gjorde stora ingrepp i huden under vad vi kallar primitiva livsvillkor. Onödig information kan tyckas så här långt, det håller jag med om. Ni vet ju att jag bär tatueringar så orsaken verkar väl kanske vara ovidkomande. Ni kunde inte ha mer fel. Ju mer jag sökte, ju fler teorier jag stötte på insåg jag att min mamma hade fel. Och desto mer fel hon hade desto mer växte min övertygelse att trots att min mamma ansåg att det bara var dåliga kvinnor som bar tatueringar skulle jag bära en och jag skulle bära den med stolthet. Häxor märktes av präster med bläck under huden, fångar under andra världskriget fick siffror intatuerade i skinnet, hur kunde de vara dåliga? Kriminella? Knappast. Kvinnor, män, barn fick en tydlig sifferkombination, märkta, evigt påminna om det som pågick då. Kvinnor som i andra länder fick tatueringar som bröllopsgåva av sina föräldrar med mannens goda minne för att ingen annan man skulle komma på tanken att titta på kvinnan ifråga, eller ge henne ett arbete. Slavar tatuerades. Listan blev längre och längre. När jag fyllde 18 år kunde jag med min kunskap sätta mig i stolen och vänta på att få min högra arm förvandlad till ett konstverk. Det fanns ingen teori som stödde min mammas utsagor om dåliga kvinnor. Det var inte förrän senare jag slogs av insikten att min mamma hade rätt, när jag skulle lämna blod. Eller när jag

skulle söka mitt första arbete. Jag förvandlades till en dålig kvinna, folk vill inte ha kunskap om sådant som jag tyckte var av största vikt. Du måste veta vad du ska göra, varför du ska göra det och framför allt ha kunskap om det du ska utföra eller få utfört. Jag är nog en ganska jobbig person att ha att göra med. Jag tatuerade mig två gånger den dagen. En gång hos en tatuerare och när jag kom hem tatuerade min mammas sorgsna blick in sig i mig. Sådant sitter jag och tänker på idag. Tänker på att folk inte vill ha kunskap, att dom inte hungrar efter att få veta hur saker hör ihop, hur allt sitter samman. Jag tänker på dig och hur vi hörde samman, att jag inte införskaffade kunskap nog om dig, utan lät mig för en gångs skull stå utan teorier. Man lär sig av misstagen, när man gjort det behöver dom inte upprepas. Jag tänker på dig och på mina tatueringar. Min DNA spiral som avtecknar sig som en drake. Jag funderar på hur osynliga tatueringar kan finnas i huden, hur de kan vara mer smärtsamma än de som man färglagt med bläck. Hur lätt det är att med hjälp av laser ta bort oönskade tatueringar. Hur svårt det kan vara att inte skaffa sig rätt kunskap, hur svårt det är att utan bedövning avlägsna en annan människa från sitt liv.

Man lär sig av misstagen och den bakomliggande historien.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cryla med Poeter.se id #35661 innehar upphovsrätten